

в привечерния въздух. По шосето се спусна пътническият автобус от Балкана. Лукан се дигна, тръгна към сайванта, дето вече труполеше Ката. Аз се прибрах вътре.

Тя беше като всичко наоколо, тая варосана отвън, вехта, но още жилава, изпълнена с скрит живот, къща. Строена по господарски, с яки основи и зидове, с широки стаи, зимник и обширен таван, сега тя се бе поразсърхнала, каменните стъпала отзейваха големи пролуки, мазилката се бе поизлющила. Ала изпод земята, същите тайни сили, които носеха млъзга на дървесата, на тревите, на буйните лози, стягаха и крепяха, като с невидими железни скоби, високата сграда, която приличаше на бял кораб сред зелените, къдрави вълни. Един сложен, съставен от много миризми дъх се излъчваше от стените, от пода, от старите долапи. Дъх на плодове, на пръст, на сух лук, на ракия, на дим — и мек, далечен аромат от липов цвят.

Едната от стаите беше почти празна, просторна и светла: стаята за гости. Две легла, покрити с китени губери, бяха наредени покрай двете стени. Стаята на хазяина, напротив, беше отрупана с най-различни неща: тежък гардероб, кован старовремски